

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67665-01-18

לפני כבוד השופט יובל גזית

התובעת

פלונית

ע"י עו"ד שחר רם

נגד

הנתבעים

1. [REDACTED]
2. הכשרה חברה לביטוח בע"מ
- ע"י עו"ד אורי ירון

פסק דין

א. מבוא

1. התביעה הוגשה בגין תאונה שהתרחשה ביום 3/3/15 בבית הספר "פלך" בקריית עקרון. התובעת נפגעה בעת נפילה מקיר טיפוס שהופעל על ידי הנתבע 1. התובעת ילידת 7/2/88, בעת התאונה הייתה התובעת בת 27 ועתה הינה בת 32 שנים.
2. קיר הטיפוס הוצב במקום במסגרת אירוע הפנינג לילדי בית הספר (הוצבו מתקנים נוספים שאין להם רלוונטיות לאירוע).
3. אין חולק כי התובעת טיפסה על קיר הטיפוס, נפלה ונפגעה.
4. המחלוקת בין הצדדים נטושה הן בעניין החבות והן בעניין גובה הנזק.
5. עם זאת, הצדדים הסכימו שהנכות הרפואית תועמד על שיעור של 10% בגין הפגיעה בקרסול וכן על 7.5% נוספים בגין צלקות בקרסול.

ב. החבות

6. צילום של קיר הטיפוס הוגש לבית המשפט כנספח א' לתצהיר התובעת. אין ספק שמדובר בקיר גבוה, כ 4 מטרים בקירוב (ראה נ/2).
- היות והנתבע היה הבעלים ו/או המחזיק ו/או המפעיל של המתקנים, לרבות קיר הטיפוס הרי שהוא חב בחובת זהירות כלפי כל המשתמשים אשר במקרה זה היו אמורים להיות התלמידות והמורות של בית הספר.
- דומה כי על כך אין חולק אלא על נסיבות התאונה אשר לדעת הנתבע "מבטלות" את אחריותו לפגיעת התובעת.
- הנתבעת 2 הינה חברת ביטוח אשר ביטחה את פעילות הנתבע 1. הכיסוי הביטוחי אינו שנוי במחלוקת.
7. התובעת תיארה בתצהירה את נסיבות התאונה : (סעיפים 4,5 לתצהירה) :

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67665-01-18

- "... רתם אותי לרתמה שהיו מחוברים אליה חבלים. לקח לאותו עובד די הרבה זמן לקשור אותי לרתמה, אבל בסוף הוא סיים, אמר שאני יכולה להתחיל לטפס וירד מהמזרון.
- חשוב לי לומר שלא קיבלתי כל הדרכה או הסבר לפני הטיפוס או בזמן הטיפוס, ובדיעבד אני יודעת שהעובד בכלל לא היה באזור בזמן שטיפסתי.
- התחלתי לטפס על הקיר, כשחברותי מעודדות אותי ומצלמות אותי. תוך כדי ירידה מהקיר, הרגשתי פתאום חולשה וחוסר ביטחון. לא הייתי בטוחה איפה אני צריכה לשים את הרגל, והיא הסתבכה באחד החבלים שהשתלשלו מהרתמה. לבסוף הרגשתי שכוחותיי אזלים, אני לא מצליחה להחזיק יותר את הקיר, איבדתי את האחיזה, נפלתי מקיר הטיפוס ונפצעתי."
8. שלוש חברותיה של התובעת הגישו תצהיר עדות ראשית ותמכו בגרסת התובעת. הגב' גובר לא התייצבה לדיון וב"כ התובעת ויתר על עדותה.
 9. מנגד, הוגש תצהירו של מר מור, אביו של הנתבע 1. הסבריו של העד להיעדרות בנו מן הדיון והעובדה של הגיש תצהיר לא שכנעו.
 10. בתצהירו טען מור כי העובדים והוא הזהירו את התובעת וחברותיה משימוש במתקנים ללא ליווי והשגחה והציעו לה ליווי אך נתקלו בסירוב שכן התובעת אמרה להם שהיא אישה דתיה ואינה מעוניינת שגבר יגע בה ואף אינה מעוניינת בליווי ושכל רצונה הוא להתרשם מהמתקנים.
 11. בנוסף ציין כי איש מהצוות לא רתם לתובעת את חגורות הבטיחות והיא עשתה כן ככל הנראה בעצמה.
 12. התובעת והעדות מטעמה העידו עדות בהירה, עקבית ואמינה.
 13. לא התרשמתי לחיוב מעדותו של מר מור. ראשית באשר לסיבה מדוע לא הוגש תצהיר של בנו והוא לא התייצב בביהמ"ש. שנית, בתצהירו כתב העד שהוא "משמש כמנהל הנתבעת 1" אך בדיון הסתבר שאינו מנהל ואף לא עובד וכל שהתבקש באותו יום היה להחליף את הנהג שלא הגיע. הסבריו אינם מניחים את הדעת.
 - שלישית, העד לא זיהה את 3/ שהוגש בצמוד לתצהירו ולא ידע להסביר מה המוצג. העד גם לא ידע לנקוב במספר העובדים מטעם הנתבע שהיו במקום בזמן התאונה.
 14. מעדותו בחקירה הנגדית עולה כי הבולם הנחוץ לשליטה על המטפס לא הורכב טרם התאונה (עמוד 24 לפרוטוקול הדיון מיום 1/6/20 בשורה 35 ובעמוד 25 בשורות 18,3).
 - התובעת אף טיפסה כביכול בניגוד להוראות עם נעליים ומשקפיים (בעמוד 25 לפרוטוקול בשורות 20-22).
 15. בסרטון שהוצג לבית המשפט יש גם תמונה וגם שמע. אם עובדי הנתבע ישבו מאחורי המתקן, לצדו או לידו הם אמורים היו לשמוע את חברותיה של התובעת ולהבין שמישהי מטפסת על הקיר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67665-01-18

- לכן, תיתכנה שתי אפשרויות. האחת, שהעובדים לא היו בסמוך ולכן לא שמעו והיעדרותם מן המקום מהווה התרשלות.
- השניה, שהעובדים שמעו והתעלמו ומשום כך התרשלו.
16. זאת ועוד, לשיטת העד, התובעת קשרה את חגורות בטיחות בעצמה (או לפחות לא באמצעות מי מעובדי הנתבע).
- ברם; עדויות התובעת וחברותיה היו משכנעות ובסרטון נשמעת אחת העדות כשיא אומרת שאחד העובדים רתם את התובעת זמן ממושך, דבר התומך בעדותן.
- ודוק; הדברים נאמרו לפני הנפילה ולא מתוך צפייה של הנפילה והתביעה שתבוא בגינה.
17. המסגרת הנורמטיבית, לאורה תיבחן שאלת האחריות, הינה עוולת הרשלנות, שיסודותיה כהגדרתם מצויים בסעיפים 35,36 לפקודת הנזיקין.

רשלנות

35. עשה אדם מעשה שאדם סביר ונבון לא היה עושה באותן נסיבות, או לא עשה מעשה שאדם סביר ונבון היה עושה באותן נסיבות, או שבמשלח יד פלוני לא השתמש במיומנות, או לא נקט מידת זהירות, שאדם סביר ונבון וכשיר לפעול באותו משלח יד היה משתמש או נוקט באותן נסיבות - הרי זו התרשלות; ואם התרשל כאמור ביחס לאדם אחר, שלגביו יש לו באותן נסיבות חובה שלא לנהוג כפי שנהג, הרי זו רשלנות, והגורם ברשלנותו נזק לזולתו עושה עוולה.

חובה כלפי כל אדם

36. החובה האמורה בסעיף 35 מוטלת כלפי כל אדם וכלפי בעל כל נכס, כל אימת שאדם סביר צריך היה באותן נסיבות לראות מראש שהם עלולים במהלכם הרגיל של דברים להיפגע ממעשה או ממחדל המפורשים באותו סעיף.

על מנת לקבוע האם קיימת אחריות בעוולת הרשלנות על פי סעיפים אלו יש להשיב על שלוש שאלות. האחת, האם הנתבע חב חובת זהירות לתובעת? השאלה השנייה היא האם הנתבע הפר את חובת הזהירות המוטלת עליו? והשאלה השלישית היא האם הפרת החובה היא זו שגרמה לנזק.

18. באשר לשאלה הראשונה האם קיימת חובת זהירות מושגית? קיומה נבחן על פי מבחן הצפיות כאשר המבחן הינו, אם אדם סביר "צריך היה" לצפות להתרחשות הנזק. נקודת המוצא העקרונית הינה, כי מקום בו ניתן לצפות נזק, כעניין טכני, קיימת חובת זהירות מושגית, אלא אם כן קיימים שיקולי מדיניות משפטית, אשר שוללים חובה זו.

במסגרת השיקולים אשר להם נזקק ביהמ"ש כעניין של מדיניות שיפוטית עליו לאזן בין האינטרסים השונים, ובהם הצורך להבטיח חופש פעולה מחד גיסא והצורך להגן על הרכוש והגוף מאידך גיסא. כמו כן ראוי אף להתחשב בסוג הנזק, בדרכי התרחשותו, ובהשפעת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67665-01-18

ההכרעה על דרכי התנהגותם של הבריות בעתיד. יתרה מכך, יש לשקול את המעמסה הכספית, שתוטל על סוג מזיקים מסויים או על ניזוקים מסויים בעקבות הטלתה או אי הטלתה של האחריות.

לטעמי, אין ספק כי הנתבע צריך היתה לצפות התרחשות נזק למשתמשים בקיר הטיפוס מטעמו, זאת הן מבחינת הצפיות הטכנית והן מבחינת הצפיות הנורמטיבית, ועל כן הנתבע חב בחובת זהירות מושגית.

19. באשר לחובת הזהירות הקונקרטית, המבחן הוא, כאמור, מבחן הצפיות של אדם סביר, היינו אם אדם סביר יכול היה לחזות מראש את דרך התרחשות הנזק, בנסיבותיו המיוחדות של המקרה הספציפי.

הלכה ידועה היא כי חיי היום יום מלאים סיכונים אשר לעיתים מתממשים וגורמים לנזקים, אולם, לא בגין כל סיכון תוטל חובת זהירות קונקרטית. הדין מבחין בין סיכון סביר לבין סיכון בלתי סביר. רק בגין סיכון בלתי סביר מוטלת חובת זהירות קונקרטית. הסיכון הבלתי סביר שבגינו מוטלת חובת זהירות קונקרטית הוא אותו סיכון אשר החברה רואה אותו במידת חומרה יתירה, באופן שהיא דורשת כי יינקטו אמצעי זהירות סבירים כדי למנוע (ראה פס"ד ועקנין לעיל, וגם : ע"א 417/81 מלון רמדה שלום נ' אליהו אמסלם פ"ד לח (1) 72 9.1.84 בעמ' 76-77).

בענייננו התובעת נפלה במהלך טיפוס על קיר טיפוס ונפצעה, ויש לבחון את השאלה האם נפילה כזו הינה בבחינת סיכון בלתי סביר.

לאחר שעברתי על העדויות וטענות הצדדים סבורני כי פעילות של קיר טיפוס המצריך אף לשיטת הנתבע עצמו חגורת ביטחון ואבטחת הטיפוס. (סעיף 5 לתצהיר מר מור) ועל כן הנתבע חב גם בחובת זהירות קונקרטית.

באשר לשאלה האם הנזק היה צפוי בנסיבות העניין הרי במצב זה בשים לב לפעילות הטיפוס והוראות, הנזק כגון זה שנגרם לתובעת היה בגדר הצפיות.

20. אך לא די בהתגבשות חובת הזהירות כדי להטיל אחריות לפתחם של הנתבעים. יש לבחון האם במקרה דנן, אכן הפרו הנתבעים חובה זו : אומר מייד כי אני סבור כי יש לקבל את הטענות שהעלתה התובעת לעניין הפרת חובת הזהירות מצד הנתבע.

21. אשר על כן סבורני כי הנתבע או מי מטעמו התרשלו ברתימת התובעת, באי מתן הסברים מתאימים והדרכה, באי התקנת הבולם ובנטישת עמדת המפעיל עת שהתובעת טיפסה על הקיר.

מכאן שיש להטיל את האחריות לקרות התאונה במלואה על הנתבע.

יתרה מכך, מצופה היה כי הנתבע על מנת לסתור טענות התובעת יזמן לעדות מי מהעובדים האחרים שנכחו במקום, אולם באופן תמוה בחר הנתבע לא לזמן איש מן העובדים או המשתתפים לתמוך בטענותיו.

כבר נפסק כי מי שנמנע מלהביא עד חזקה שדברי העד לא יהיו לטובתו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67665-01-18

"אי הבאת עד רלוונטי מעוררת מדרך הטבע את החשד כי יש דברים בגו וכי בעל דין שנמנע מהבאתו חושש מעדותו ומחקירתו שכנגד.... ככלל אי העדת עד רלבנטי יוצרת הנחה לרעת הצד שאמור היה להזמין..." (ע"א 641/87 קלוגר החברה הישראלית לטרקטורים וציוד בע"מ פ"ד מד (1) 239 עמ' 8.1.90 וראה גם ת.א. (ראשון לציון) 4712/01 ב.ג. את א.נ. צ'רבוס ניהול סחר וייעוץ (פורסם בנבו) 30.5.02.

ג. הנזק

22. התובעת עבדה ועובדת כמזכירה בבית הספר ולמדה ומתכוונת להמשיך בלימודי הוראה. מקצועה והמקצוע שהיא מייעדת לעצמה אינו כרוך בעבודה גופנית מאומצת.

נכות תפקודית אל מול נכות רפואית

23. המונח "נכות תפקודית" מבטא מגבלה או הפרעה בתפקודו של אדם שנפגע גופנית. מגבלה זו נכון שתהא זהה או שונה מן הנכות הרפואית, כאשר הכוונה למידת ההשפעה של הנכות על התפקוד בכלל. אחוזי הנכות אינם מהווים בהכרח ראייה לאובדן במקביל של הכושר לתפקוד יום – יומי, לרבות הכושר לבצע עבודה. קביעת שיעור הנכות התפקודית אינה מהווה סוף פסוק באשר לשיעור הפגיעה בכושר השתכרותו של הנפגע המסוים. ייתכן שגריעת כושר ההשתכרות עולה או פוחתת משיעור הנכות התפקודית.

בע"א 646/77 יהודה לוי נ' אברהם עמיאל ושני אח' לב (3) 589, (12.10.78) נפסק: "הלכה פסוקה היא שאחוזי נכות רפואיים אינם מצביעים בהכרח על אובדן מקביל של הכושר לבצע עבודה. הכל תלוי בטיב עבודתו והתעסקותו של המערער ובטיב הפגיעה בבריאותו".

בע"א 586/84 גדעון מקלף נ' שרה זילברברג מג (1) 137 (16.3.89) נפסק: "אין צורך לחזור ולהדגיש כי לא בהכרח יש תיאום בין שניים אלה, והכל תלוי במהות הפגיעה. עיסוקו של הנפגע, יכולת אדפטציה שלו, כושר שיקום, תנאי שוק בעבודה וכדומה גורמים שאין צורך לעמוד עליהם כאן".

הנכות התפקודית

במקרה שלפניי ברי כי הנכות התפקודית פחותה מן הנכות הרפואית במיוחד לעניין הפגיעה בכושר ההשתכרות הן בשל מקצועה של התובעת והן בשל הנכות הנמוכה יחסית והן משום שחזרה לעבודה ואף הוסיפה עליה ובהתאמה השביחה את שכרה. בנסיבות העניין אני מעמיד את הנכות התפקודית לצורך הפגיעה בכושר ההשתכרות על 5%.

24. הפסד שכר בעבר-

עובר לתאונה השתכרה התובעת כ 6000 ₪ ברוטו לחודש.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67665-01-18

כתוצאה מן התאונה לא עבדה התובעת במשך 3 חודשים ועל כן יש לפצותה באופן מלא בסכום של 18,000 ₪.
לאחר מכן לא הייתה מניעה שתשוב לעבודת המזכירות.
25. לתקופה שלאחר שלושת חודשי אי הכושר המלא ועד היום יחושב ההפסד לפי 5% למשך 5 חודשים נוספים = חודשים = $5\% \times 6000 = 5 \times 1500 = 7500$ ₪.
סה"כ לעבר 19,500 ₪ בצירוף הפרשי ריבית מאמצע התקופה = 20,045 ₪.

26. הפסד השתכרות לעתיד:
ההפסד יחושב בהתאם למשכורתה הנוכחית 7668 ₪, 5%, בריבית היוון של 3% ועד לגיל 67
= 98,812 ₪

27. הפסדי פנסיה:
בנוסף, אין גם ספק כי כתוצאה מהפסדי השכר שיגרמו לתובעת בעתיד, ייגרמו לה גם הפסדים של זכויות סוציאליות בגין אותם כספים שהמעביד ימנע מלהפריש עבורה באופן תואם לירידה בכושר השתכרותה.

לאור האמור לעיל מצאתי לנכון להעריך את נזקי התובעת בגין הפסדי פנסיה בסך של 12.5% מהפסדי שכרו (ראה ת.א. (חיפה) 16951-04-10, ע.מ.מ. נ' ע.מ.ד. (פורסם בנבו 31.12.13) ובסך כולל של 14,857 ₪.

28. הוצאות בגין נסיעות וטיפולים:
הוצאות רפואיות לעבר ולעתיד והוצאות נסיעה:

לעניין העבר עסקינן בנזק מיוחד שיש להוכיחו. וראה ע"א 74/525 אסבסטוס וכימיקלים חברה בע"מ נ' פז גז חברה לשיווק בע"מ פד"י ל (3) 281 10/06/76 שם נקבע:

"נזק מיוחד חייב להיטען במפורש ובמפורט. הוא טעון הוכחה מדויקת ואסור לו לשופט להעריכו לפי אומדנו. תובע הטוען כי נגרם לו נזק מיוחד חייב להוכיח לא רק שאכן נגרם לו נזק אלא גם את היקפו או שיעורו."

29. התובעת טוענת כי נגרמו וייגרמו לו בגין התאונה הוצאות בגין טיפולים רפואיים ופיזיותרפיים ותרופות וכן בגין נסיעות מוגברות בשל מצב. אי לכך היא עותרת לפצותה בגין הוצאותיה הרפואיות והוצאות ניידות לעבר ולעתיד בסך כולל של 23,000 ₪

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67665-01-18

30. לעומת זאת טוענים הנתבעים כי אין מקום לפצות את התובעת כלל בגין ראש נזק זה כי אין אינדיקציה כי תזדקק לטיפולים רפואיים כלשהם. כמו כן היה על התובעת לפנות למוסד לביטוח לאומי על מנת להקטין את נזקה ומשלא עשתה כן, אין לפצותה.

31. במקרה דנן התובעת לא הציגה מלוא קבלות בגין הטיפולים הרפואיים והנסיעות באופן התואם את הסכום לו עותרת, ואין לה להלין אלא על עצמה. ההוצאות לעבר הינן בבחינת נזק מיוחד, ומשכך אין די בטענת התובעת בהקשר זה, אלא יש לעגנה בראיות ובמסמכים, ומשלא צירפה ראיות ו/או מסמכים להוכחת הפיצוי המגיע לה אין מקום לפצותו בסכום הנטען בסיכומיה.

32. זאת ועוד, בהתאם לחוק בריאות ממלכתי התשנ"ד 1994 (להלן חוק הבריאות) קיימת זכות לכל תושבי המדינה לשירותי בריאות כמשמעותם בסעיף 3 לחוק האמור. שירותי הבריאות ניתנים ע"פ סל הבריאות בתחומים המוגדרים בסעיף 6 לחוק.

התובעת נזקק לבדיקות ומעקבים וטיפולים רפואיים הניתנים לה באמצעות קופת החולים בה היא חברה. כן נזקק לתרופות הכלולות בסל הבריאות.

על כן אין מקום לפצותה מכוח הוראת הפסיקה כי "אם יכול התובע לקבל טיפול רפואי ללא תמורה עליו לקבלו ולא לגולל על המזיק הוצאות שאינן נחוצות" (ע"א 2596/92 הסנה חברה לביטוח בע"מ נ' אבינועם כהן ואח' פורסם בנבו 5.2.95).

בנסיבות אלו אין הצדקה לגלגל את ההוצאה על הנתבעים.

33. יחד עם זאת עדיין שוכנעתי כי לאור הפגיעה ומהות הטיפולים להם נזקק התובעת סביר כי נשאה בדמי השתתפות לטיפולים רפואיים מסוימים, ונאלצה לשאת בעלויות נסיעה מוגברות, מצאתי כי יהיה זה נכון לפסוק לתובעת בפריט זה על דרך של אומדנה פיצוי בסך 10,000 ₪ לעבר ולעתיד.

34. **עזרת צד ג':**

התובעת טענה כי בעקבות התאונה נזקקה לעזרת הזולת לאור הכאבים והמגבלות שנגרמו לה בעטייה של התאונה, לא יכלה לדרוך על רגלה ואף בעתיד תיזדקק לעזרה כזאת, כאשר לדבריה נאלצה להיעזר בסובבים אותה ובבני משפחתה.

35. מנגד טוענים הנתבעים כי ההוצאות לעבר הינן בבחינת נזק מיוחד, ומשכך אין די בטענת התובעת בהקשר זה, אלא יש לעגנה בראיות ובמסמכים, ומשלא צירפה ראיות ו/או מסמכים להוכחת הפיצוי המגיע לה ולא הביאה עדים שיתמכו בטענותיה כמו למשל הגרוש שלה ולפיכך אין מקום לפצותה בסכום הנטען בסיכומיה.

"הפיצויים בשל עזרה לא יפסקו בכל מקרה של הגבלה בתפקודו הגופני של נתבע, והדבר יהיה תלוי בראיות שיובאו בפני בית המשפט, "העזרה תלויה ביכולתו התפקודית של הנפגע, והדבר ייקבע בכל מקרה לגופו" (קציר, פיצויים בשל נזקי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67665-01-18

- גוף" עמ' 792, ראה גם ע"א 619/86 בן חמו נ' אטדג'י תק-עליון, 90(3), 551, 553 (29.10.90).
36. בנוגע לעבר במקרה דנן התובעת לא השכילה לצרף את מלוא הראיות הרלוונטיות לתמיכה בטענתה לגבי עזרת הזולת לה נזקקה.
37. עם זאת, אין ספק כי בתקופה הסמוכה לאחר התאונה לנוכח טיב הפגיעה ולאור העובדה כי לא יכלה לדרוך על רגלה נזקקה לסיוע כלשהו. גם הקביעה כי לתובעת נכות רפואית בשיעור 10% מלמדת כי התובעת נזקקה לעזרה מוגברת כלשהי לפחות לאחר התאונה, למצער מבני משפחתה.
- עזרה כזו היא עזרה מוכרת ע"י הדין בתור ברת פיצוי, אפילו לא הוציא בגין הניזוק הוצאות, ואפילו הקרוב המסייע לו לא נפגע בהכנסתו שלו כתוצאה מהושטת הסיוע. (ר' קציר בספרו בעמ' 820, ע"א 5774/95 שכטר נ' כץ (פורסם בנבו 19.11.97), הנזכר שם בעמ' 829.
- ההלכה היא כי המזיק אינו זכאי ליהנות מן העובדה שנפגע נעזר בבני משפחתו העושים מלאכתם ללא שכר (ע"א 1164/02 קרנית נ' בן חיון (פורסם בנבו) 4.8.05, ע"א 8380/03 קרנית נ' עבדאלולי (פורסם בנבו 8.12.05)
- אני מוצא לנכון לפסוק פיצוי לעבר ולעתיד בגין ראש נזק זה בסכום גלובאלי של 15,000 ₪.

כאב וסבל:

38. בעניינינו מדובר בתובעת ילידת 1988 אשר נפגעה בתאונה שגרמה לה חבלה בקרסול שמאל והצריכה ניתוח קיבוע וכן גבס. כמו כן נותרו לתובעת צלקות בהתחשב בסבל שנגרם לתובעת ובהתחשב בגילה אני פוסק סך של 62,500 ₪

סוף דבר

39. אני מחייב את הנתבעים לשלם לתובעת את הסך של 221,000 ₪ (221,214 לפני עיגול הסכום).
40. הנתבעים ישאו בתשלום האגרה ושכר טרחת עורך דין בסכום כולל של 51,700 ₪.
41. ניתן להגיש בקשה לשומת הוצאות בתוך 20 ימים מיום קבלת פסה"ד.
42. התשלום ישולם תוך 30 ימים מיום שב"כ הנתבעים יקבל את פסק הדין, שאם לא כן ישא הפרשי ריבית והצמדה כדין מהמועד שנועד לתשלום ועד לתשלום המלא בפועל.

ניתן להגיש ערעור בזכות בתוך 45 ימים מיום קבלת פסק הדין.

המזכירות תשלח את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ה' אב תש"פ, 26 יולי 2020, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67665-01-18

יובל גזית, שופט